

POSUDEK DIPLOMNÍ PRÁCE

Michal Franěk, Jan Velvar – diplomat husitské revoluce. Diplomní práce. Praha, PedFUK, 2007. Stran 129.

Úkol zvolený autorem práce byl značně ambiciózní a z hlediska poznání pražského centra husitské revoluce značně potřebný. Ve Velvarově případě se vskutku jednalo o příslušníka nového typu městských elit vynesných nahoru obrovskými proměnami Prahy po r. 1419. Je s podivem, že dosud neexistuje podrobná monografie žádného z jejich příslušníků. Při řešení takovýchto úkolů však narazí každý badatel na značné koncepční problémy, bez jejichž vyřešení se bude další bádání stále jaksí pohybovat v kruhu.

V této souvislosti musím autorovi hned na počátku vytknout, že napsal pouhý stránkový úvod a vyhnul se tak zhodnocení okruhu pramenů a existující odborné literatury. Další text prokazuje, že sice s hlavními relevantními tituly pracoval, srovnával je a zamýšlel se nad jednotlivými interpretacemi a výklady, v oblasti heuristiky však dále nepokročil. Mám na mysli zejména práci s dochovanými městskými knihami, které by přes velké ztráty daného souboru z května 1945 přece jen pomohly říci více. Doufal bych v této souvislosti zejména v perspektivnost detailnějšího vytěžení staroměstské úřední knihy označené signaturou 992. Pokud jde o starší odborná zpracování, snad mělo být uvažováno také o výsledcích, ke kterým dospěl koncem 60. let při rozboru pražské vnitřní situace sociologizující historik Karel Hrubý.

Jinak má práce logickou strukturu vedenou chronologickým hlediskem. Postava Jana Velvara však často zcela zaniká pod nánosem výkladů o podstatě obecných pražských dějů oné doby, přičemž před s. 41 (tedy v celé třetině práce) se na Velvara v rámci obecného výkladu prakticky nedostane. Užitečné je, že se autor neomezil jen na nejznámější období Velvarovy činnosti z první poloviny let třicátých, ale že výklad dovedl až do závěru jeho života a sledoval v hrubých rysech i osudy jeho syna – v této souvislosti by nebylo bez zajímavosti sledovat, zda a pod jakým jménem (jmény) rod pokračoval i v časovém prostoru celého 16. století.

Další mé připomínky se týkají spíše maličností. Považuji za zbytečné otrocky se držet Palackého verze přepisu dobových pramenů, jak to autor činí v poznámkách na s. 31 a 87 - volil bych zde modernější způsob transkripce. Občas použité značně dlouhé odstavce jsou na škodu přehlednosti textu. Zřejmě přehlédnutím je na ss. 33 a 72 je uveden podivný genitivní typ „Jana Rokycana“. V rámci závěru práce by bylo užitečné bez ohledu na absenci

srovnatelných monografií pražských měšťanů zamyslet se nad otázkou, nakolik byl Velvar osobou v rámci tehdejších pražských špiček rovnocennou či zda a v čem své vrstevníky přesahoval.

Bez ohledu na některé vyslovené výtky patří práce k titulům, které překračují průměr běžný v rámci katedry. Proto ji bez váhání doporučuji k obhajobě a domnívám se, že by mohla být hodnocena známkou „velmi dobře“.

V Praze 6. ledna 2008

dr. Bohdan Žilýnský